

Ervaringen uit de Praktijk

In mijn praktijk heb ik met verschillende situaties te maken gehad. Hieronder een aantal voorbeelden.

De docent die alleen zijn ding wilde doen.

Een middelbare scholier met een zeer hoog intelligentieniveau heeft snel antwoorden op de vragen die de scheikunde docent op het bord schrijft. Terwijl de andere leerlingen zich over de moeilijke opgaven buigen, heeft deze leerling al snel de ingewikkelde zaken opgelost en pakt hij een boek van een ander vak. Hij houdt zich op dat moment dus niet meer bezig met de opgaven.

De docent kijkt geïrriteerd op als hij ziet dat de leerling niet met zijn vak bezig is. Hij vraagt aan de leerling waarom hij niet met scheikunde bezig is. De leerling zegt dat hij de antwoorden al heeft en dat hij het niet meer interessant vindt verder en dus liever iets boeiends doet.

De docent neemt aanstoot van dit antwoord en vindt de leerling brutaal. Hij stelt de leerling voor de keuze om het lokaal (de les) te verlaten of zich op de scheikunde opgaven te richten. Daarop staat de leerling vrolijk op en pakt zijn spullen bij elkaar. De leerling verlaat het lokaal. Vervolgens roept de docent hem na dat hij niet meer terug hoeft te komen.

De leerling komt de volgende scheikunde les gewoon weer in de klas. De docent weigert hem de toegang. Wanneer de mentor tussenbeide komt en probeert te bemiddelen, immers zonder lessen geen toegang tot cijfers dus geen mogelijkheid tot examen, zegt de docent dat hij gewoon de stof wil overbrengen en geen sociaal therapeut is.

De leerling die angsten had

Een tweedejaars leerling komt somber thuis. Hij heeft op zijn kop gehad van de corrector. Dat is zo erg niet, maar het was onrechtvaardig. De woede in de jongen blokkeert hem enorm. Zijn moeder krijgt het verhaal uit hem.

Het gebeurde tijdens de gymles. Er moest weer rondjes worden gelopen rond de zaal. Dat is geen makkelijke opgave voor deze jongen. De ruimte, de rij, de beweging, zijn allemaal uitdagingen voor hem. Hij uitte deze uitdaging in nogal vreemd clownesk gedrag. Hoe langer er werd gelopen hoe vermoeider de leerling werd en hoe ongelukkiger hij zich voelde.

De gymdocent waarschuwde de leerling dat hij zijn gedrag moest veranderen en gewoon moest meedoen. Toen de leerling dat niet deed interpreteerde de docent het gedrag van de leerling alsof hij de docent belachelijk maakte. De leerling werd daarop meteen uit de les gezet en moest zich melden bij de conrector.

Nadat de moeder de conrector had uitgelegd wat er werkelijk aan de hand was, is de leerling nooit meer uit de gymles gestuurd.

De moeder die het zo goed bedoelde.

Elke keer als haar zoon uit school kwam zat ze gezellig klaar met een glaasje limonade en een koekje om haar zoon te verwelkomen en hem te praten over wat hij op school had beleefd. Ze had dat vroeger altijd zo fijn gevonden toen ze zelf jong was en wilde dat graag ook zo doen voor haar eigen zoon.

Maar wat nou zo vervelend was, haar zoon verdween na zijn thuiskomst meteen naar de wc. Nam soms zijn glaasje limonade mee naar de wc en sloot zich daar een lange tijd op. Zij wachtte dan op hem, maar daarna had hij maar weinig tijd omdat hij dan nog huiswerk moest maken of een belangrijke afspraak had met zijn gamecomputer. Dat was enorm teleurstellend voor haar. Het leidde tot felle discussies en enorm veel verdriet van haar kant. De moeder ervaarde het als pestgedrag van haar zoon naar haar toe.

Veel later vonden we een andere wijze om met de situatie om te gaan voor moeder en zoon. Namelijk: Zoonlief hield niet van praten als hij uit school kwam. Moeder leerde af te wachten. Ze leerde haar zoon de ruimte te geven die hij nodig had. Ze zette limonade klaar, was aanwezig maar wachtte rustig af of haar zoon haar wilde spreken. Ze stelde haar verwachtingen op nul. Zo gebeurde het dat hun relatie langzaam beter werd, moeder kreeg ruimte en zoon voelde zich meer gezien.

Schooladvies

Hij hobbelde rustig door de basisschool. Met Nederlands als tweede taal stond hij op school niet bekend als hoogvlieger. Echter in groep acht kwam het vervolgonderwijs in zicht en zijn dromen.

Hij wilde graag naar een school waarvoor een mavo-advies minimaal vereist was. Zijn huidige schooladvies was echter lager. Hoe moest dat nou? De ouders zetten alles in werking om hun zoon goede resultaten te laten scoren zodat de school het advies kon bijstellen.

Het euvel zat volgens school vooral bij begrijpend lezen. De remedial teacher ging met hem aan het werk. Al snel kwamen ze bij de oorzaak van zijn zwakke resultaat. Veel (slimme) kinderen interpreteren de vragen, die bij begrijpend lezen worden gesteld, op een andere manier. Het aanleren van wat er precies met die vragen bedoeld wordt, is een belangrijke stap die veel kinderen ontberen en daardoor te moeilijk gaan denken. Zo lopen ze het antwoord, dat men wil horen mis. Echter, volgend hun redentatie en interpretatie van de vraag zou het antwoord kloppen. Ziedaar de discrepantie. Uit frustratie geven ze het oefenen van begrijpend lezen dan maar op. De methode die op bijna alle scholen wordt gebruikt (Nieuwsbegrip) herhaalt en oefent veelvuldig dezelfde soort vragen in. Dat leidt niet vanzelfsprekend tot verbetering of beter leesbegrip. Kinderen leren veelal een trucje aan. Inmiddels worden door deskundigen al vragen gesteld over de effectiviteit van deze methode.

En deze leerling las veel. Rekenen keek hij maar niet meer na, uit verveling. Hij maakte veel slordige fouten waardoor hij vaak middelmatig scoorde. Voortaan keek hij zijn gemaakte werk grondig na en vroeg hij de leraar om uitleg als hij onbegrepen missers terugkreeg. Zijn resultaten werden beter. Hij ging er zelf weer in geloven en vond het leuk om zijn best te doen. Uiteindelijk werd het middelbare schooladvies bijgesteld. De leerling ging naar de school van zijn dromen.

De zorg als je er alleen voor staat.

Moeder was gescheiden. Zoon kostte tijdens basisschool jaren heel wat energie om dagelijkse dingen aan te leren. Veel gepest, onbegrepen en thuis zorgde hij niet goed voor zichzelf. Dagelijkse verzorging, omgaan met emoties, slaapritueel en eten eisten hun aandacht.

Gelukkig was er nu de juiste middelbare school. Hij kon lekker los op het vwo en dat de lessen in het Engels plaatsvonden daagde hem voldoende uit.

Moeder had meer tijd voor zichzelf gekregen. Was gaan werken, had een nieuwe vriend.

De zoon had gaandeweg geleerd zijn eigen dagelijkse bezigheden zelfstandig op te pakken. Hij kon inmiddels prima alleen thuiszijn. Naast zijn huiswerk had hij een enorme tijdrovende hobby: Gamen.

Via de computer ontmoette hij andere jongeren die ook thuis zaten te gamen. Hij werd er goed in. Had online spelafspraken en zat veel achter de computer als zijn huiswerk af was.

Moeder was echter bezorgd. Hoe moest dat nou verder? Hij zat al in 5 vwo en zou straks misschien gaan studeren, een eigen plek in de wereld gaan zoeken en de wijde wereld in. Zijn actieradius was nog maar zo klein. Ze zag hem nooit met vrienden. Hij ging nooit naar feesten. Hij had geleerd een ei te bakken en kon pizza bestellen. Afhankelijk van moeders duur verdiende inkomen. Begreep hij de waarde van haar inspanningen niet? Het leek of hij het zich allemaal maar liet aanleunen. Ze had al voorgesteld dat hij een baantje zou gaan zoeken, maar hij ondernam maar niets?

We gingen in gesprek met haar zoon. Het bleek dat hij geen idee had hoe hij het moest aanpakken om een baantje te gaan zoeken. Iedereen in zijn klas had er wel een en hij durfde niet!

We gingen met hem op zoek naar een passende plek waar hij met zijn interesses en kunde aan de slag kon gaan. We hebben hem gemotiveerd om de sprong te wagen. Al gauw had hij zijn eerste baantje. Daardoor leerde hij omgaan met collega's en moest hij leren op tijd ergens te komen. Op deze wijze kwam hij langzaam maar zeker meer in het sociale verkeer terecht. Hij zou nooit een feestbeest worden maar ontmoette jongeren waar hij zich thuis voelde en soms zelfs mee naar een feestje ging.

